

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

ΦΙΝΕΑΣ ΜΠΑΡΝΟΥΜ

Πρό τινων ημερῶν ἀπέθανεν ἐν Ἀμερικῇ ὁ διάσημος Μπάρνουμ. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, δὲν ὑπῆρξεν οὔτε μέγας πολιτικός, οὔτε μέγας στρατηγός, οὔτε μέγας ἐφευρέτης. Ὑπῆρξε μέγας ἀγύρτης, καὶ οἱ μεγάλοι ἐπιχειρηματίαι ἐκτιμῶνται ἐκεῖ ὅσον καὶ πᾶν ἄλλο εἶδος ἀνθρωπίνης μεγαλειότητος, ἡ δὲ μανία τοῦ σχηματισμοῦ περιουσιῶν εἶνε τοιαύτη, ὥστε πᾶσα μεγαλοφυΐα ἐκτιμᾶται ἀναλόγως τῶν χρημάτων τὰ ὅποια κερδίζει. Ὁ Μπάρνουμ ἐκέρδιζεν ἑκατομμύρια, αὐτὸ καὶ μόνον ἤρκει ἵνα τὸν ἀνυψῶν εἰς τὴν συνείδησιν τῶν συμπολιτῶν του. Ὅπως πάντες οἱ ἐν Ἀμερικῇ μεγαλοεργήσαντες, ἐξ εὐτελῶν ἀνῆλθον εἰς περιωπὴν ἀνυπέρβλητον, οὕτω καὶ ὁ Μπάρνουμ ἐκ πενηστᾶτης ἐξῆλθε καλυδῆς. Ἐνώπιον τοῦ δημοσίου ἐνεφανίσθη τὸν πρῶτον ἐπὶ σχοινίου ὀρχούμενος. Εἰς τὴν τέχνην ὅμως ταύτην δὲν ἔδειξε μεγάλην δεξιότητα, δὲν ἐπέμεναν ἐπομένως εἰς τὸ πρῶτον τοῦ ἔργου καὶ ἐθεώρησε σκοπιμώτερον νὰ γείνη ἐπιχειρηματίας θεαματικῶν διασκεδάσεων. Τοῦτο μὴ νομίσῃ τις ὅτι ἦτο πολὺ εὐκόλον ἐν Ἀμερικῇ πρὸ ἐξηκονταετίας. Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκεῖνους αἱ διασκεδάσεις ἐν Ἀμερικῇ δὲν ἦσαν πολὺ κοιναί. Τὰ ἀπαραίτητα διασκεδαστικὰ κέντρα τὰ ὑπάρχοντα καὶ εἰς τὰς δευτερευούσας ἀκόμη πόλεις τῆς Εὐρώπης, ἐσπάνιζον ἐν Νέα Ὑόρκη, ὁ λόγος δὲ ἦτο φυσικώτατος. Ὁ κόσμος εἰργάζετο πυρετωδῶς δι' ὅλης ἡμέρας κύπτων καὶ διερχόμενος μέσω ποικίλων περισπασμῶν, ἐπομένως ἡ ὄρεξις πρὸς διασκεδάσεις ἦτο ἐλαχίστη. Ἡ διασκέδασις διὰ τὸν Ἀμερικανὸν ἐθεωρεῖτο ἀπώλεια χρόνου, χρημὴν εἰς μάτην διασκορπιζόμενον. Ἀλλῶς δὲ αἱ κληρονομικαί περιουσίαι τότε ἦσαν σπάνιαι, διὸ ἕκαστος ἠγωνίζετο νὰ δημιουργήσῃ περιουσίαν, κατ' ἀκολουθίαν εὗρισκε τὸ κέρδος.

Ἐν τούτοις ὁ Μπάρνουμ εὗρε τρόπον νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ τοῦ μικροῦ τούτου ἐδάφους. Κατ' ἀρχὰς περιήγαγεν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν τῆς Ἀμερικῆς θηρία καὶ μετεκάλεσεν ἐξ Εὐρώπης ταχυδακτυλουργοὺς καὶ γελωτοποιούς. Μῆλα ταῦτα τὰ κέρδη ἦσαν μηδαμινὰ· οἱ παλιῶν καὶ οἱ χειροθέητες λέοντες,

ἐκαντοντάδας μόνων δολλαρίων παρείχον κατὰ μῆνα, αὐτοὺς δὲ ὠνειροπόλει ἑκατομμύρια. Διὰ νὰ ἀποκτήσῃ αὐτὰ ἐχρειάζετο ἑκτακτὸν ἀντικείμενον, κανὲν ἄγνωστον θηρίον, δυνάμενον νὰ ἡλεκτρίσῃ τὴν περιέργειαν ὁλοκλήρου τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἐπὶ τέλους εὗρέθη. Ἦτο μαύρη δούλη, γραῖα ἀποσκελετωμένη. Ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν αὐτῆς ὤμων κατέβαλε τὰ θεμέλια τῶν πρῶτων ἐπιχειρήσεων τοῦ ὁ βασιλεὺς τῶν ἀγύρτων.

Ἡμέραν τινὰ ἐπρόκειτο νὰ ἀγοράσῃ τὴν μαύρην ταύτην γραῖαν. Ὁ κύριος αὐτῆς ἐξῆτει 300 φράγκα, ὑπερβολικὴν τιμὴν, ἣν δὲν ἐδικαιολόγει ἡ ἡλικία τῆς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχετο ἀγυιόπαις ὅστις μὲ τὴν προπετὴ εὐφυΐαν του λέγει πρὸς τὸν πωλητήν:

— Δὲν τὴν δίδω ὅσα - ὅσα· αὕτη ἔχει τέτοια νειῶτα ποῦ θαρρεῖ κανεὶς πῶς ἐδύζαξε τὸν Βασιγκτῶνα.

Ἡ εὐφυολογία τοῦ ἀγυιόπαιδος ἤρκεσεν εἰς τὸν Μπάρνουμ. Εὗρισκεν ἐν αὐτῇ τὸ ἄγνωστον θηρίον, τὸ ὅποιον ὠνειροπόλει. Ἠγόρασε τὴν μαύρην, καὶ ὅταν τὴν μετέφερεν εἰς τὸν οἶκόν του, ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς καὶ ἀνεφώνησε:

— Σὺ εἶσαι λοιπὸν, ἡ ἁγία γυνὴ, ἡ θρέψασα μὲ τὸ γάλα τῆς τὸν πατέρα τῆς πατρίδος; Πρέπει νὰ σὲ προσκυνήσῃ ὁλόκληρος ἡ Ἀμερικῇ, ὡ μῆτερ τῆς πατρίδος!

Εἰς μάτην ἡ γραῖα διεμαρτύρετο, λέγουσα ὅτι ποτὲ δὲν ἐγνώρισε τὸν Βασιγκτῶνα. Ἡ εὐγλωττία τοῦ Μπάρνουμ ἐξηνάγκασεν αὐτὴν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἀληθῶς ἦτο ἡ τροφὸς τοῦ μεγάλου τῆς Ἀμερικῆς πολίτου καὶ ἤρχισεν ἤδη νὰ ἐνθυμῆται καὶ τὰ παιδικὰ παίγνια τοῦ Βασιγκτῶνος, καὶ τόσας ἄλλας ἱστορίας, αἱ ὅποιαι διετυμpanίσθησαν εἰς τὰς ἐξημερίδας, ὁλόκληρος δὲ πράγματι ἡ Ἀμερικῇ προσεκύνησε τὸ ρυπαρὸν ἐκεῖνο γραίδιον, τὸ ὅποιον ἂν δὲν ἐθῆλασε τὸν πατέρα τῆς Ἀμερικῆς, κατέστησεν ὅμως ἑκατομμυριοῦχον τὸν ἀγύρτην υἱὸν αὐτῆς.

Καθ' ὅλον τοῦ τὸν βίον καὶ εἰς ὅλας τοῦ τὰς ἐπιχειρήσεις ὁ Μπάρνουμ εἶχε ὑπ' ὤψιν τὸ ἀμερικανικὸν δόγμα «αἱ περιουσίαι δὲν κατασκευάζονται ἀλλὰ οἰκονομοῦνται», καὶ ἐκ τῆς σκέψεως ταύτης ἤγατο εἰς ἑτέραν, ἣν ἀναγράφει εἰς τι βιβλίον του: «Εἰς Παρισίους συρρέουσιν ἔξω ὅπως δαπανήσωσι χρήματα, εἰς τὴν Νέα Ὑόρκη ἐξ ἐναντίας ἔρχονται ὅπως θησαυρίσωσιν, ἄρα οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἔχει ὄρεξιν νὰ δαπανήσῃ πολλὰ χάριν διασκεδάσεως. Ὅθεν ἡ τιμὴ τῆς εἰσόδου τῶν θεαμάτων πρέπει νὰ εἶνε μικροτάτη. Εὐθηνία—αὕτη ἦτο ἡ βάσις ὅλων τοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων.» Ὑπὸ τὰς ἀρχὰς ταύτας συνέστησε τὸ παρμενίστον ἐκεῖνο μουσεῖον ἐν Νέα Ὑόρκη, ἐν ᾧ περιερχόμενός τις τρία ὁλόκληρα πατώματα ἔδλεπε παντοειδῆ περίεργα: τὴν γενειοφόρον γυναῖκα, τοὺς Σιαμαίους ἀδελφοὺς, τὴν ἐμιλοῦσαν καὶ λέγουσαν παπᾶ, μαμᾶ φώκην, τοὺς Ἑσκιμῶους καὶ χίλια ἄλλα· πρὸς τούτοις δὲ καὶ κομψὸν θέατρον ὅπου ἐδιδάσκοντο δράματά.

— Αὐτό, ἔλεγεν, εἶνε τὸ δόλωμα διὰ μελλούσας θεατρικὰς ἐπιχειρήσεις. Πρέπει νὰ συνειθίσω τοὺς συμπατριώτας μου εἰς τὰ δράματα.

Τὸ μουσεῖον τοῦ Μπάρνουμ ἐγένετο πλέον τῇ

κέντρον ὅλου τοῦ καλοῦ κόσμου τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὸ μουσεῖον τοῦτο εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἔτους εἶχεν ἀφήσει καθαρὸν κέρδος 600,000 δολλάρια.

Τὰ κοινὰ ὅμως ταῦτα θεάματα ἐκούραζον καὶ αὐτὸν καὶ τὸ δημόσιον. Ἀνὰ μέρη δὲ ἐκ τοῦ ληθάργου, εἰς ὃν τὸν ἐβύθιζον τὰ κέρδη τῶν ἑκατομμυρίων, ὁ Μπάρνουμι ἐφεύρισκεν ὅλως πρωτότυπα θεάματα. Οὕτω συνέλαβέ ποτε τὴν ἰδέαν νὰ πράξῃ ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς, ὅ,τι οἱ Ἀγγλοὶ ὑπὲρ τῆς τῶν ζώων. Ἐν Ἀγγλίᾳ ὡς γνωστὸν συνιστῶσι συνθηέστατα ἐκθέσεις ζώων καὶ βραβεύουσιν τὰ μᾶλλον εὐρωστα τούτων. Τοῦτο ἡδύνατο νὰ γείνη καὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἐσκέφθη ὁ Μπάρνουμι, ἡμέραν δὲ τινα οἱ Ἀμερικανοὶ ἀνέγνωσαν εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ εἰς τοὺς τοίχους τῆς πόλεως, ὅτι ὁ Μπάρνουμι μέλλει νὰ ὀργανώσῃ εἰς τὸ μουσεῖον του ἐκθεσιν θηλαζόντων παιδιῶν, καὶ προέτρεπε τὰς μητέρας καὶ τὰς τροφὰς νὰ ἀποστείλωσι τὰ βρέφη τῶν, ὑποσχεθεὶς μεγάλους ἀμοιβὰς εἰς τὰ εὐρωστότερα.

Ἡ παράδοξος καὶ ἀπραγματοποίητος εἰς πᾶν ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου ἰδέα ἐπέτυχε θαυμασίως. Ὁλοκλήρους ἐβδομάδας ἐγένετο λόγος περὶ τῆς βρεφικῆς ταύτης ἐκθέσεως. Πανταχόθεν τῆς Ἀμερικῆς ἀπεστάλησαν παιδιὰ καὶ ὁ κόσμος τότε εἶδε παρελαύνοντα τὰ μᾶλλον πλατυπρόσωπα, παχυτράχηλα, πολὺσάρκα καὶ καλοθρεμμένα βρέφη. Ὁ Μπάρνουμι τὰ ἐδέχετο ὡς πατήρ. Ἀπειρον πλῆθος συνέρρεε καθ' ἑκάστην διὰ νὰ ἴδῃ τὰ διαγωνιζόμενα μικρὰ πλάσματα. Μία μήτηρ εἶχε στείλῃ τρία παιδιὰ τριῦμα καὶ ἔλαβε βραβεῖον τιμῆς.

Ὅλα ταῦτα τὸσον ἤρσαν εἰς Νέαν Ὑόρκην, ὥστε πᾶν ἄλλο κέντρον συναθροίσεων ἡρημώθη. Ἐπὶ τέλους ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῶν βραβείων. Αἱ μητέρες καὶ αἱ τροφαὶ μετὰ συγκινήσεως ἀνέμενον τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν δικαστῶν, τὸ δὲ πλῆθος διὰ ζητωκραυγῶν καὶ χειροκροτημάτων ὑπεδέχετο τὰ στεφθέντα βρέφη.

Ἡ ἐπιτυχία αὕτη τὸν ἐνεθάρρυνε καὶ προέδῃ εἰς νέαν ἀπόπειραν, τὴν σύστασιν δηλαδὴ ἐκθέσεως ὥραιων γυναικῶν. Ὁ Μπάρνουμι εἶχεν ὀρίσει 20,000 δολλάρια ὡς προῖκα ἐὰν ἡ βραβευθεῖσα μὲν ἦτο ἄγαμος, ἴσης δὲ ἀξίας δῶρα πολυτίμητα ἐὰν ἦτο ὑπανδρευμένη. Ἡ ἰδέα ὑπερήρесе καὶ χεῖμαρρος ἐπισκεπτῶν εἰσώρμησεν εἰς τὸ περίφημον μουσεῖον, ἐνῶ ἔξ ἄλλου χεῖμαρρος χρυσοῦ κατέκλυζε τὰ θυλάκια τοῦ Μπάρνουμι. Μετ' ὀλίγας ὅμως ἡμέρας τὸ μουσεῖον ἀπετεφροῦτο, ὁ Μπάρνουμι ἀπέμεινεν ἄνευ λεπτοῦ, ἡ δὲ κατατροπὴ αὕτη ἐθεωρήθη ὡς ἐκδίκησις ἀδικηθείσης ἐν τῇ κρίσει τῶν δικαστῶν διασώμου ἀμερικανικῆς καλλονῆς.

Ὁ Μπάρνουμι εἶχε βαθυτάτην γνῶσιν τοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἀρεσκείων τοῦ λαοῦ. Ἐδίδασκεν αὐτὸν κατ' ἐξοχὴν ἐνθουσιῶντα ὅτε διέδαινον πυροσδέσται. Διὰ τὰ πυροσβεστικά κατορθώματα ὁ Ἀμερικανὸς παρὰ φρονεῖ ἔξ ἐνθουσιασμοῦ. Οἱ πυροσδέσται λοιπὸν εἰς ἐνέργειαν! Εὖρε τὸ Κρουστάλλινον Παλάτιον τῆς ἀποτυχούσης Παγκοσμίου Ἐκθέσεως κατὰ κλειστον καὶ ἀνέλαβε νὰ δώσῃ τὴν ἀρμόζουσαν εἰς αὐτὸ λαμπρότητα. Προσεκάλεσε λοιπὸν τὸν ἀρχιμουσικὸν Ζουλλιέν καὶ τῷ ἀνέθεσε νὰ τονίσῃ χοροὺς διὰ τοὺς πυροσδέστας, μετ' μουσικὴν τρομερὰν καὶ σπαρκατικὴν. Ἐξῶδον δὲν ἐφείδετο, ἐνέργεια πυρετώδης

κατεβλήθη, μετὰ δεκαπέντε δὲ ἡμέρας ἀγγελίαι δέκα ποδῶν μήκους καὶ τεσσάρων πλάτους ἐσκέπαζον τοὺς τοίχους τῆς πόλεως, παριστάνουσαι πορφυροῦν καὶ καταφλεγόμενον τὸ παλάτιον· μυριάδες ἀνθρώπων ἔφευγον περίτρομοι καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὸ σῶμα τῶν πυροσβεστῶν ἔσυρεν ἀντλιάς καὶ κατέκλυζε δι' ὕδατος τὸ καίονμενον οἰκοδόμημα. Κάτωθι τῆς εἰκότος ταύτης ἀνεγινώσκοντο ἐπιγραφαί: «Τὸ Κρουστάλλινον Παλάτιον ἀνοίγεται ἐκ νέου. Μέγας χορὸς πυροσβεστῶν. συντεθεὶς ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τοῦ Ζουλλιέν.» Τρεῖς χιλιάδες μουσικῶν συνεχρότησαν τὴν ὀρχήστραν. Ὁ συνθέτης ἐφεύρε νέα ὄργανα ἢ μᾶλλον νέας μηχανάς, ἐξ ὧν ἄλλαι μὲν ἐμιμοῦντο τὸν τριγμὸν τῶν καιομένων δοκῶν, ἄλλαι τοὺς ὀξεῖς συριγμοὺς τοῦ πυρὸς καὶ ἄλλαι τὸν κρότον τῶν ἀντλιῶν.

Ἐκατοντάδες μουσικῶν κρατοῦντων κέρατα ἔδιδον τὰ προστάγματα εἰς τοὺς πυροσδέστας καὶ ματιώδεις ἐπευφημίαι τῶν θεατῶν συσσωρευμένων τοῦ ἐνὸς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὅπως ἴδωσι κάλλιον, ἀπεκρίνοντο εἰς τὰς οὐχ' ἥτιον ματιώδεις ἐκρήξεις τῆς μουσικῆς, ἐνῶ πολὺχρωμα φῶτα ἐφαίνοντο καίοντα τὸ παλάτιον. Ἐν ἑκατομμύριον δραχμῶν κέρδος ἀπέφερεν εἰς τὸν Μπάρνουμι ὁ πυροσβεστικὸς οὗτος χορὸς ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

Ὁ ἐθνικὸς ἐλέφας τῆς Ἀγγλίας, ὁ ὁποῖος οὐδὲν ἄλλο ἔπραξε διὰ νὰ λάβῃ τὸν τίτλον τοῦτον, ἡ μόνον ὅτι ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ἐν Ἀγγλίᾳ, ὁ ἐλέφας οὗτος, ὅστις ἐδηλητηριάσθη καὶ ἡζιώθη θανόντων κυρίων ἄρθρων εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας, ἐγένετο ἄλλη πηγὴ πλοῦτου διὰ τὸν Ἀμερικανὸν ἀγύρτην.

Ἀλλὰ τὸ ἄκρον ἄκρον τῶν ἐπινοιῶν του εἶνε ἡ μίσθωσις τῆς Σουηδῆς αἰδοῦς Λίνδ. Ἐχὼν βαθεῖαν γνῶσιν τοῦ κοινοῦ ὁ Μπάρνουμι, δὲν ἐκλήρουξεν αὐτὴν μεγάλῃν αἰδοῦν, ἀλλὰ περιέβαλε διὰ θρησκευτικῆς τιμῆς χροιάς, ἀσπαστῆς τότε ἐν Ἀμερικῇ.

Τὴν παρουσίαν λοιπὸν εἰς τὰς ἐφημερίδας ὡς ἄγγελον ἐξ οὐρανοῦ πεμφθέντα εἰς τὴν γῆν καὶ μέλλοντα νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ θέλῃ διὰ τῆς μαγευτικῆς λαλίας τῆς τὸν νέον κόσμον. Ἐδαπάνησε ἐπὶ τρία ὀλόκληρα ἔτη διὰ προκηρύξεις 250,000 δραχμῶν μετὰ τὰ τρία δὲ ἔτη, ἄρ' οὐ παρῶξυνε τὴν περιέργειαν τοῦ κοινοῦ, μετέβη εἰς Εὐρώπην πρὸς εὐρεσιν τοῦ ἀγγέλου. Τὴν ἡμέραν τῆς ἐκεῖθεν ἀφίξεως του ἐγένετο πανήγυρις. Εἰς τὴν παραλίαν ὑπεδέχθησαν μυριάδες τὸν Μπάρνουμι καὶ πυροβολισμοὶ τηλεβόλων ἀνῆγγελλον τὴν ἔλευσιν τῆς οὐρανίας παρθένου. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔκλειον ἐκ χαρᾶς. Ὅτε δὲ προσκηρύχθησαν αἱ παραστάσεις, ἐτίθεντο εἰς πλειστηριασμὸν αἱ κυριώτεραι θέσεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων μία ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡγοράσθη ὑπὸ τινος πιλοπώλου ἐντὶ 3,500 δραχμῶν. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ πιλοπώλης ἐγένετο πλούσιος. Κόσμος συνέρρεεν εἰς τὸ κατὰστημά του, ἵνα ἴδῃ τὸν καλότυχον, ὅστις θὰ ἐκάθητο τὸσον πλησίον τοῦ ἀγγέλου.

Τὴν ἑσπέραν τῆς πρώτης μουσικῆς συναυλίας αἱ εἰσπράξεις ἀνῆλθον εἰς 90,000 δραχμῶν. Ἐφάνη ἡ Λίνδ καὶ ἔψαλε τὴν «Casta diva» τῆς Νέρμας, ἀλλὰ οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν εὗρον ἀνάλογον τὴν αἰδοῦν πρὸς τὰς ἐπαγγελίας τοῦ Μπάρνουμι. Ὁ κίνδυνος

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχαιολογικά.

ἦτο μέγας, ἡδύνατο καὶ νὰ συριγθῇ· ἀλλ' ὁ μεγαλοφυῆς μισθωτὴς αἰφνης ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ζητῶν τὴν ἄδειαν νὰ ἐμιλήσῃ, καὶ ἀρχίζει συγκεκινημένος :

Κυρίαὶ καὶ Κύριοι,

Μετὰ τὰς ἀγγελικὰς μελωδίας τῆς θείας παρθένου θὰ ἐθεώρουν ἀσέβειαν νὰ ἐμιλήσω ἐγὼ ὁ ταπεινὸς καὶ εὐτελὴς θνητὸς. Ἀλλὰ ἕτερος λόγος μὲ φέρει ἐνώπιόν σας. Ὁ ἄγγελος, ὃν ἠκούσατε πρὸ μικροῦ, διαθέτει πάσας τὰς εἰσπράξεις τῆς συναυλίας ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μέχρι τῆς λήξεως τῆς μισθώσεως ὁ Μπαρνούμ ἐκέρδισε 2,000,000 δραχμῶν.

Ὁ μέγας ἀγύρτης ἐδοκίμασε νὰ ἀναμιχθῇ καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν. Ἀλλ' εἶτε διότι ἀντεμετώπισεν ἰσχυροὺς ἀνταγωνιστὰς ἐκεῖ, εἶτε διότι ἡ ἀγυρτεία του δὲν εὔρε μεγάλην πέρασιν, δὲν κατῴρθωσε νὰ ἐκλεχθῇ ἀντιπρόσωπος καὶ νὰ ἐκτελέσῃ ὅτι ἴσως κατὰ νοῦν ἐμελέτα: τὴν μεταβολὴν τοῦ ἀμερικανικοῦ κοινοβουλίου εἰς θέαμα παρέχον ἐκατομύρια κερδῶν. Καὶ ἂν ἐδοκίμασε λύπην τινὰ ὁ Μπαρνούμ ἀποθνήσκων, θὰ ἐλυπηθῇ βέβαια ὅτι τόσον διότι ἄφινε τὸν γῆινον κόσμον, τοῦ ὁποίου ὑπὲρ πάντα ἄλλον αὐτὸς ἐγνώρισε τὴν ματαιότητα, ὅσον διότι δὲν ἡδυνήθη ν' ἀναγγεῖλῃ διὰ γιγαντιαίων προγραμμάτων τὸν θάνατόν του καὶ νὰ ἐκπνεύσῃ ἐν πλήθοντι ἱπποδρομίῳ ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας μυρίων θεατῶν. Β

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Περὶ Γιουρούκων ἐθνολογικὴ μελέτη ὑπὸ Μ. Τσακυρόγλου ἱατροῦ. Ἐν Ἀθήναις 1891 σελ. 39.

Ὁ κ. Τσακυρόγλου, γνωστὸς διὰ τὴν φιλοπονηθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ἱστορικὴν καὶ τοπογραφικὴν μελέτην περὶ Σμύρνης, μετὰ ἐπιστημονικοῦ ζήλου συνεχίζει τὰς ἱστορικὰς καὶ γεωγραφικὰς μελέτας αὐτοῦ. ἐν αἷς ἐναρμονίζει, ἐξασκῶν συνάμα τὸ ἐπαγγέλιμα τοῦ ἱατροῦ, ἐξέδωκε τὴν ἀνωτέρω ἐθνολογικὴν μελέτην περὶ Γιουρούκων, φύλου Τουρκομανικοῦ νομαδικοῦ, οἰκοῦντος τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ἰδίως τὰ βιλαιτία τοῦ Ἀϊδινίου, τοῦ Χουδαθηντικίου, τῆς Ἀγκύρας, τοῦ Ἰκονίου καὶ τῶν Ἀδάνων. Ἐξ ἰδίων ἐρευνῶν καὶ παρατηρήσεων, ἃς ἀπεκόμισεν ἐκ ταξιδίων εἰς πλείστα μέρη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἔχων δὲ ὑπ' ὄψιν καὶ τοὺς γράψαντας ἐθνολογίαν τῶν Τούρκων, ἰδίως τὸν Vambery, προβαίνει ὁ κ. Τσακυρόγλου εἰς τὴν ἐθνολογικὴν μελέτην του περιγράφων τοὺς νομάδας Γιουρούκους, μνημονεύων μίαν ἐκάστην τῶν φυλῶν ἐξ ὧν ἀπαρτίζονται, ἃς ἀναριθμεῖ εἰς 77, καὶ τοὺς τόπους οὓς ἐκάστη οἰκεῖ, τὴν θρησκείαν αὐτῶν, τὰ ἔθνη, ἐθιμικά, ἐπαγγέλματα. Ἐν ἀντιβολῇ δὲ τῶν ὀνομαστικῶν τῶν φυλῶν τούτων πρὸς τὰ τῶν Τουρκομανῶν τῆς Μέσης Ἀσίας ἀνευρίσκει ἐν πολλοῖς τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἐξ οὗ παραδέχεται ὅτι καὶ ἄλλαι φυλαὶ προῖμως εἶχον μεταναστεύσει εἰς Μικρὰν Ἀσίαν, ὧν τὰ ὀνόματα ἀπολεσθῆσαν μὲν ἐν αὐτῇ ὡς δηλωτικὰ φυλῆς, παρέμειναν δὲ μόνον ὡς γεωγραφικὰ ὀνόματα τόπων, ἀνευρισκόμενα τὰ αὐτὰ ὡς δηλωτικὰ φυλῆς ἐν Μέσῃ Ἀσίᾳ.

Τοιοῦτον τὸ περιεχόμενον τοῦ μικροῦ τούτου πονήματος τοῦ κ. Τσακυρόγλου, ὅπερ χειριζόμενον ὡς εὐσέων ἀπαρχὴν τοιοῦτων παρ' ἡμῶν ἐρευνῶν.

A. M.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς καὶ ὀλίγον κατωτέρω τοῦ Ὁδείου ἐνεργοῦνται ἀπὸ τινος ἀνασκαφῆς ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἐντὸς ἰδιωτικοῦ οἰκοπέδου. Ὁ ἀνασκαπόμενος χώρος φαίνεται συνεχόμενος πρὸς τὸ Δίπυλον, ἀνευρέθη δ' ἐκεῖ ἀρχαῖος τάφος περιέχων σκελετὸν σῶον καὶ ὑδρία μεγάλη καὶ πήλινά τινα ἀγγεῖα, ἅτινα δὲν ἐζητάσθησαν ἐτι, ὅπως κρηθῇ ἡ ἄξια αὐτῶν.

— Κατὰ τὰς γενομένας ἐν Barcola ἀνασκαφάς, ἦτοι εἰς τὸ μέσον τῆς μεταξὺ Τεργέστης καὶ Μιραμὺρ ὁδοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ Πούσχης ἀνεκαλύφθησαν οἱ ἐξωτερικοὶ τοῖχοι οἰκοδομῆς, ἥτις πιθανῶς ἦτο θέατρον ρωμαϊκόν. Παρ' αὐτὸ εὐρέθησαν καὶ τινες τάφοι καὶ ὀκτὼ σκελετοὶ ἀκέρατοι.

— Ἐν τῇ Berliner Philologische Wochenschrift τῆς 4 Ἀπριλίου 1891 ὁ κ. Wilhelm Dörpfeld λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ τῶν πραγματειῶν τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν ἀνασκαφὴν τοῦ θεάτρου τῆς Μεγαλοπόλεως, τὴν ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀγγλικῆς Σχολῆς ἐπιχειρηθεῖσαν, (Journal of Hellenic Studies Ὀκτωβρ. 1890 — Classical Review Μαρτίου 1891), δημοσιεύει ἐπιστολὴν, ἐν ᾗ κρίνει τὰ ἐκ τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης πορίσματα ἐν σχέσει πρὸς τὰς περὶ τοῦ παλαιοῦ θεάτρου θεωρίας, ἃς αὐτὸς ὁ κ. Dörpfeld ἐστήριξε μάλιστα εἰς τὸ ἀποκαλυφθὲν θέατρον τῆς Ἐπιδαύρου.

Φιλολογικά

Neue Heidelberger Jahrbücher

Νέα Ἐιδελθέρεια Χρονικά εἶνε ἐπιγραφὴ νέου γερμανικοῦ περιοδικοῦ ἐκ τῶν σπουδαίων, ἐκδιδομένου ἐν Ἐιδελθέρειᾳ ἀπὸ τοῦ ἱσταμένου ἔτους ὑπὸ μεγάλου καὶ πολυπληθοῦ Συλλόγου Ἱστορικοῦ καὶ Φιλοσοφικοῦ τῆς σοφῆς ἐκείνης πόλεως. Ὁ σύλλογος οὗτος, συγκαί- μενος ἐκ διαπρεπῶν καθηγητῶν τοῦ ἐν Ἐιδελθέρειᾳ Πανεπιστημίου καὶ περιλαμβάνων μέγαν ἀριθμὸν ἄλλων Γερμανῶν σοφῶν ἐκτὸς τῆς πόλεως ταύτης, ἰδρύθη τῷ 1863 πρὸς μελέτην ἱστορικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ζητημάτων δι' ἀκροάσεων ἢ, ὡς ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι, δι' ἀκροαματικῶν διδασκαλιῶν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ μέθοδος αὕτη ἐκρίθη πολὺ ἐσωτερικὴ καὶ στενὴ, τὰ μέλη αὐτοῦ εὗρον καλὸν νὰ ἐκδώσῃ τὸ εἰρημένον περιοδικόν, οὗ τινος τὸ πρῶτον τεῦχος ἐπέμφθη ἡμῖν ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν ἔχον σχῆμα εὐόγκου καὶ κομψοτάτου βιβλίου. Θὰ ἐκδίδεται δις τοῦ ἔτους καὶ ἡ περιέχου ἐπιστημονικὰς πραγματείας μόνον ἔχει κρίσεων ἢ ἀναλύσεως δημοσιευόμενων συγγραμμάτων. Μεταξὺ τῶν μελετῶν τῶν ἐν τῷ πρῶτῳ τούτῳ τεύχει ὑπάρχει καὶ λόγος τις ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ ἐλλογίμωτάτῳ τούτῳ συλλόγῳ πρότινον μνηνὸν περὶ τοῦ ἀειμνήστου Εἰσ. Σλειμάν ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς αὐτοῦ φίλου F. von Duhn, ὅστις μετ' ἀκριβνοῦς ἐνθουσιασμοῦ ἐξέκρινε τὰς ἐπιστημονικὰς υπηρεσίας τοῦ παρ' ἡμῖν τιμηθέντος καὶ μεγάλου ἐστίσαντος ἡμε- ριστοῦ ἀρχαιολόγου. Τὸ περιοδικόν τούτο, ὅπερ φαίνεται ἤδη προσωρισμένον νὰ λάθῃ ἐξοχον τὰξιν ἐν τῇ γερμανικῇ βιβλιογραφίᾳ, ὀνομάζεται Νέα Χρονικά ἔχον δι- αστολῆς καὶ διακρίσεως πρὸς τὰ παλαιὰ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ αἵματος ἐκδιδομένα περιοδικά Νέα Χρονικά, ἅτινα καίπερ παλαιωθέντα τιμῶνται εἰσέτι οὐκ ὀλίγον διὰ τὴν μεγάλην ῥοπὴν αὐτῶν εἰς τὴν γερμανικὴν φιλολογίαν.

— Ἐν τῇ αἰθερόσει τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀδησσοῦ ὁ καθηγητὴς Korsch ἔκχεν ἐσχάτως δημοσίον ἀναγνώσματα περὶ τῆς ἱστορίας τῆς νέας ἑλληνικῆς ποιήσεως καὶ ἰδίᾳ περὶ τοῦ ἐσχωτά-